

У селі одному на Поділлі

Ліна Костенко

У селі одному на Поділлі –
все життя, а й досі не знайшов –
дід Карпенко ходить щонеділі
у степу шукати бозна й що.
Бо якийсь там гетьман чи отаман
закопав нечувані скарби –
біля груші дикої, отам он,
через довжик до тії верби.
Правда, груша двісті літ як всохла,
зарівняла й місце борона.
Та була могила там висока,
Тільки ж там могила не одна.
Десять кроків од тії могили,
Тихі трави... гайворон кричить...
Сірий ідол, витесаний з брили,
От хто знає, але він мовчить.
Був тоді там, кажуть, кущик глоду.
Кущик є, та – терен, а не глід.
І дурний в очах всього народу –
Вже вкотре! – йде додому дід.
І сміються люди вже у вічі:
треба ж так от збутися ума,
щоб оце в двадцятому сторіччі
та шукати те, чого нема!
Смійтесь, люди. А діди зникають.
Сивий сон у вічність однесе...
Є скарби, допоки їх шукають.
Перестануть – от тоді вже все.